

Petri Hírek

Pócspetri Község
Önkormányzata

2017 év
szeptember hó

2. évfolyam
9. szám

2017. Szeptember 12. – Pócspetri Község Önkormányzat Rendkívüli képviselő-testületi ülése

A rendkívüli képviselő-testületi ülésen a testület megalkotta a helyi népszavazás kezdeményezéséhez szükséges számú választópolgárok számáról szóló 12 / 2017.(IX.13.) számú önkormányzati rendeletét.

A rendelet megalkotását jogszabályi változások indokolták. A rendelet értelmében Helyi népszavazást a pócspetri választópolgárok 25 %-a kezdeményezhet.

Ezen az ülésen döntött a képviselő-testület a „Pócspetri 34 helyrajzi számú Petőfi utca 922 folyóméter hosszúságban, Pócspetri 612 helyrajzi számú Rákóczi utca 625 folyóméter hosszúságban út felújítása” című nyertes pályázatra beérkezett árajánlatokról.

A beérkezett 3 árajánlat közül természetesen a legkedvezőbbet választotta a testület.

Ennek értelmében a Petőfi utca és a Rákóczi utca útburkolatának felújítását a STRABAG Általános Építő Kft. fogja elvégezni, reményeink szerint még ebben az évben.

Az utak felújítására nyert összeg bruttó 15 millió forint. A munkálatok összértéke 19.859.390 forint, így az önkormányzatnak a pályázaton nyert 15 milliós összeget ki kell egészítenie.

2017. szeptember 26. – Lakossági fórum

Ezen a napon Lakossági Fórumot tartott az önkormányzat, melynek témája a Településképi Arculati Kézikönyv és Településképi rendelet készítéséről szóló tájékoztatás. A fórumon résztvevő Marosán Andrea főépítész tájékoztatta a jelenlévőket, hogy a településképi védelméről szóló 2016. évi LXXIV. törvény kötelezően előírja a település arcu-

kézikönyvének és a településképi rendeletnek az elkészítését. Az arculati kézikönyv és a településképi rendelet célja Pócspetri jellegzetes és értékes arculatának megóvása, kialakítása, az épített és a természeti környezet egységes védelme, egyben az építési beruházások gyors és sikeres megvalósíthatósága.

Marosán Andrea fő-

építész és Tamás György polgármester is arra kérte a jelenlévőket és kéri Pócspetri lakosságát, hogy ötleteikkel, javaslataikkal segítsék a kézikönyv és a rendelet készítését. Mi az az építészeti érték a községben, amire vigyáznunk kell, mi az, amit látni szeretnénk a településen, mi az, amit nem.

Javaslatokat, kérjük, tegyék meg személyesen a hivatalban, vagy telefonon, levél útján.

**„Amit látsz, az a hír, amit tudsz, az a háttér,
amit érzel, az a vélemény” - Lester Markel**

Pócspeleiben „szerető vendéglátók” is vártak a Mária Úti ikonnál az emlékezarándoklat résztvevőit

2009-ben a Kegyeké hazatért. Azóta minden évben kétszer gyalogos emlékezarándoklat indul Hajdúdorogról Máriapócsra. 2017. szeptember 5-én, kedd hajnalban el is indultak a zarándokok Hajdúdorog-Újfehértó-Nagykálló-Kállósemljén-Pócspeletri útvonalon Máriapócsra.

Az igen korai imádságra –4:45 órakor – már 30-nál többen gyűltünk össze a Hajdúdorogi Bazilikában. Többen már autóztak 90-180 km-t, hogy együtt indulhassunk zarándoklatunkra Istenszülőnk oltalma alatt.

A sötét, ködös reggel lassan véget ért és az újfehértói pihenő után már ránk ragyogott a nap, de éreztük a szinte folyamatos ének, imádság alatt azt is, hogy az Igazság Napja tekint ránk és erősít minket.

Fizikai erőnk a nyíradonyi zarándoktárs házaspár „szokásos” zsindeleyesi kávé-sütis vendéglátása nagyban pótolta. Nagykállóban a közös ebéd után – köszönet érte Barna Tibornak – már tudtuk, lassan közeledünk célunkhoz, de még van előttünk távolság, új társak is csatlakoztak, így frissebb lett a csapatunk. Kállósemljénél szintén vártak új és ismerős arcok. A földút az éjszakai eső ellenére kiváló minőségű volt, ahol a

„szent csend” öröme is átértük, majd a pócspeletri Úti ikonnál nemcsak az ikon, hanem a szerető vendéglátók is vártak.

Hamarosan megpillantottuk a pócsi bazilika tornyát, majd a harang nekünk szólt, és az utolsó kereszt előtt is leborultunk a szent feltámadást dicsőítve.

A templomban – 10 perccel a tervezett 17:00 órai érkezés után – adtunk hálát az egész napért (külön köszönet azért, hogy megvártak minket a Liturgia kezdetével). István atya köszöntésében azt fogalmazta meg, hogy ezzel a zarándoklattal emlékeztetjük a pócsiakat arra, hogy milyen hiány volt a Kegyeké távolléte.

„Ó, Könnyező Szűz, ó, drága Istenanya, emlékezzél meg rólunk Jézusnál!”

Ivancsó Sándor
kerületi esperes
Nyíregyházi
Egyházmegye

Civil és
Intézményi
Harsona!

Visszatekintés egy nyári programra

2017. július 11-én Megyei Sportvetélkedőre és Nyugdíjas találkozóra volt hivatalos a Pócspeletri Nyugdíjas Egyesület levelekre.

Az ünnepségen Román Demeterné a Megyei Nyugdíjas Szervezetek Szövetségének Elnöke köszöntötte a megjelenőket. A Leveleki kórus énekszámai után a „Mozogjunk együtt” bemelegítő közös torna következett Dr. Székely Anita vezetésével.

A csoportos ügyességi játékokat is ő irányította. A Sportvetélkedőre 18 ötfős csapat nevezett be. A mi versenyzőink 7. helyezést értek el, sajnos kicsit lemaradtunk a dobogós helyezésről.

A közösen elköltött ebéd alatt és után a zenés-táncos program folytatódott.

Nagyon jól éreztük magunkat, sokáig fogunk emlékezni erre a Leveleki tó szép, vonzó környezetében nagyszerűen megszervezett rendezvényre.

Májner Józsefné

IRÁNYTŰ pályázati lehetőségek fejlesztési elképzelések

Otthon Melege Program Földgázüzemű konvektorok cseréjére irányuló alprogram

Pócspeletriben is sokan várták a ZFR-KONVEKTOR/2017. kódszámú programot.

A pályázati konstrukció tárgya, célja:

A lakások elavult fűtés-, és melegvíz-ellátó rendszerei óriási energiavesztéseget, ezáltal többlet szén-dioxid kibocsátást okoznak. Az energiatakarékosság fokozását és az üvegházhatású gáz kibocsátás csökkentését szolgáló épületenergetikai korszerűsítéseket célzó beruházások megvalósítása költséges, és emiatt gyakran kivitelezhetetlen magánszemélyek számára megfelelő támogatás nélkül.

Jelen alprogram lehetőséget nyújt a lakosság számára, hogy lakóépületekben, illetve társasházi lakásokban található elavult gázkonvektorok cseréjével hozzájáruljanak Magyarország klímavédelmi céljaihoz, egyszersmind csökkentsék energiafogyasztásukat és a belőle eredő kiadásait.

2. A pályázati konstrukció forrása:

Az alprogram meghirdetésekor a támogatásra rendelkezésre álló keretösszeg 1 500 000 000 Ft, azaz egymilliárd-öttszázmillió forint.

A forrás elosztása régióként történik a Központi Statisztikai Hivatal adatai alapján, épületszám/régió arányban megosztva a Pályázati Útmutatóban rögzítettek szerint.

3. Támogatás igénybevételére jogosultak köre:

Jelen pályázati kiírásra kizárólag magyar adóazonosító jellel rendelkező természetes személyek nyújthatnak be pályázatot. A beruházással érintett ingatlanban a pályázónak tulajdonjoggal kell rendelkeznie.

4. Pályázattal elnyerhető támogatás:

A támogatás maximális mértéke az elszámolható bruttó költségek 80%-a, de maximum 500 000 Ft azaz ötszázezer forint.

5. Támogatható tevékenységek köre:

Jelen pályázati kiírással a ki-mutatható energia-megtakarítást és CO2 kibocsátás csökkenést eredményező konvektoros fűtési rendszerek korszerűsítése, felújítására irányuló beruházások támogathatóak. A pályázat keretében támogathatóak a meglévő gázkonvektor(ok) új gázkonvektor(ok)ra történő cseréje vonatkozásában felmerült anyag- és munkadíjak, tervezési, engedélyeztetési és egyéb, az átvétellel kapcsolatos szakhatósági költségek, továbbá a tulajdoni lap költsége.

6. Elszámolható és Nem elszámolható költségek:

A Pályázati Útmutató tartalmazza, mely részét képezi a Pályázati Felhívásnak.

7.

P á -
lyázat be-
nyújtásával
kapcsolatos tud-
nivalók:

A pályázat kizárólag magyar nyelven, elektronikus úton, a pályázati portálon keresztül, ügyfélkapus azonosítást követően az adatlapok kitöltésével és a szkennelt dokumentumok csatolásával kerül benyújtásra. Valamennyi beérkező pályázat regisztrálásra kerül és egyedi azonosító jelet kap. Pályázatot elektronikusan benyújtani 2017. szeptember 21. 8:00 órától a rendelkezésre álló forrás kimerüléséig lehetséges.

A vissza nem térítendő támogatás keretének kimerülése esetén az NFM hivatalos honlapján, valamint a pályázatbenyújtó felületen hirdetményt tesz közzé a pályázati kiírás felfüggesztésének / lezárásának pontos idejéről.

A pályázatbenyújtó felület elérhetősége: konvektor2017.nfsi.hu

8. A döntés folyamata:

A pályázatok a benyújtás sorrendjében kerülnek feldolgozásra. A befogadott pályázatok szakmai (műszaki, energetikai) és pénzügyi szempontok szerint kerülnek értékelésre. Telefonszámok: 70/945-4294, 70/945-4250, 70/945-6542 E-mail: konvektor2017@nfsi.hu

Pénzes László: Karaffa Gyula Pócspetrinek volt egy vize...

Pócspetribe történt nősülésem, 1968 óta, egyre több Pócspetri embert, történetet, eseményt, Pócspetrihez tartozó tanyát, terület nevét, dűlőt, utat, vízelvezető szivárgót, csatornát, főfolyást ismertem meg.

Karaffa Gyula gyerekkori élmények leírása során említett Kispetri, Ercsi vár, Csere, Csikós, Páskom, a vízelvezető csatorna, Mária-kerti főfolyás, a nem említett Kovássziget, Melorációs út, Nagylaposi tábla, Vagyosi tábla, Seményi föld út, Bekötő út, stb. sok-sok esemény, emlék fűződik hozzájuk, amelyek felejthetetlen számomra.

Karaffa Gyula által írt „Pócspetrinek volt egy vize...” című színvonalas, felejthetetlen, igazi Pócspetri érzéssel írt visszaemlékezését nagy szeretettel, mint egy „petri” olvastam. A mellékelt írást tiszta szívvel ajánlom különösen a Pócspetrihez kötődőknek és minden érdeklődőnek.

„Karaffa Gyula: Pócspetrinek volt egy vize...”

Pócspetri és Kispetri települések az 1800-as években még víztől elzárva, száraz földúton megközelíthetetlenül, külön léteztek. Pócspetri körül egyébként is mocsaras részek, vízállásos rétek, és a mélyen fekvő részeken apró tavacs-kák jelezték, hogy a Kárpát-medencében a víz az úr. Ám lehet a víz az úr, ha a sok apró emberke erejét összeadva erősebb, mert ha szükségleteinek kielégítéséhez földterületre van szüksége, akkor lecsapol, szelídít, mederbe terel, hogy legyen szántó, hogy legyen „élet”, s hogy a marhájának legyen télen is mit ropogtatnia a jászolból.

Mert élni kell! Az isteni parancs szerint az ember fontosabb a környezeténél, az emberi élet több, mint a „vadállatok” élete, mióta uralma alá hajtotta a földkerekséget.

No, hogy mondandómat ne feledjem: A Kispetrit és Pócspetrit elválasztó vadvizeket az 1800-as évek végén egy épített patakmederrel lecsapolták, elvezették, s ezzel ismét győzött az ember, újabb területet nyert a mezőgazda-

sághoz, a telkekhez, az építésekhez. Összenőtt így hamarost Pócspetrivel Kispetri, aminek szerves része lett, sőt, később a vízelvezető patak túlsó részén, Kispetriben alakították ki a „közöst”, a téeszcsét, a fóliatelepet, állattartó telepeket, és persze itt nőtt a legjobb dohány, és itt piroslott a legszebb alma is. Emberi dolog ez a természetátalakítás, kár moralizálni rajta, hiszen az embernek épp az élettér az egyik legfontosabb kincs ezen a világon. Annak kialakításhoz pedig bizony sokszor nem gondolja végig tetteinek következményeket, vagy épp tudatosan vállalja azokat, s még jó az az eset, amikor nem visszafordíthatatlan átalakításokat végez. Ám végzett, végez, és végezni fog. Mindig, míg csak él!

Nevesincs „folyó” lett ez a pócspetri vízelvezető, ám a Máriapócsi főfolyamba torlik, ami a Lónyai-csatornába, ami pedig a Tiszába. Így lehet aztán a névtelen kis vízgyűjtő patakocskából Európa egyik legnagyobb folyamának, majd a Fekete tengernek része, amiben már nehéz elkülöníteni, hogy

melyik vízcsepp származik Pócspetriből.

A kis patakocska a „nagy egész” része lesz, a léte így kap értelmet, így hoz hasznot az embereknek s visz hírt arról, hogy a vízgyűjtő területeken is élnek emberek, ukránok, szlovákok, magyarok, szerbek, románok, bolgárok.

Gyerekkoromban ebben a vízelvezető „folyóban” oly sokat játszottunk, amiről szinte beszélni sem lehet!

Mégis megpróbálom.

Mi a „Csereben” laktunk, ami a falu (déli-délnyugati részén) három utcából álló új telepe volt. A „Csere” utcái a „Csikósra” futottak ki, egy rétre, aminek a kellős közepén folydogált a „folyó”. A neve talán a „csikos”-ból alakult ki, ugyanis a rétet átszelő patak még a gyerekkoromban is telve volt csíkkal. A „Csikós” a gyakori tavaszi magas vízállástól alaposan előntve, szinte embermagasságúvá növesztette a vadvirágok, a gyógynövények, a sás, a vadsóska, s más egyéb növény szárait. Míg intenzív legeltetés is volt a faluban, addig a „Csikós” a falu egyik legelőjeként szolgált a Közt.

Ám, amikor olyan mértékben lecsökkent a legelő jószág száma a faluban, hogy közös legeltetésre már nem volt mód, (vagy nem tudtak gulyást megfizetni) minden állattartó gazdának, aki kérte, ki volt „mérve” egy-egy darab a „Csikósból”, amin a kevéske saját jószágá téli takarmányának való szénáját megtermelhette, lekasálhatta.

A „Csikós” szélén állt a csordakút, egy igazi gémeskút vályúval, aminek vize szinte állandóan tele volt békákkal, jelezve, hogy ivásra tökéletes minőségű. Ittuk is, ha arra járva, kimelegedve a játéktól, megszomjajztunk.

Öröm látni álmaimban, amikor a hatalmas természetűeknek tűnő férfiak, Sónyák János, Novák András, Oroszi Ferenc, Pekk András, Csé Herczku József, Pundzsák József, Lencsés Ferenc és a többiek nekikezdték a kaszálásnak a „Csikósban”: Csengő hangú kaszájukat élesre fenték a „fenkűvel”, amit az oldalukon lógó tehéntülökben, vízben tartottak. Így ugyanis kevésbé marta az acélt a kő, csak élezte. Hallom ma is, ahogy a kövér „fűbe” belevág a kasza, a hersegő hangot, ahogy lendül a parasztkézben, s nyomában pedig egyre gyűlnek a „rendek”, a földre fektetett szénának való.

Soha nem fogtam kaszát a kezembe egészen 1990-ig, amikor is ezekre a mozdulatokra visszagondolva, magam is rendre vágtam (és szinte azonnal úgy, ahogy illik) a kecskéimnek a szénának valót. Amikor a fű száradt, és a szélirány a ház sorok felé hozta az illatot, semmihez sem hasonlítható élményben volt részünk.

Az a csodás, száradó fű illat, szénaszag minden más falusi szagot elnyomott!

A gyógynövények, a vízimentá illata elnyomta a disznóólak orrfacsaró bűzét, a trágyahalmok erjedő savanyúságát! Ráadásul a meg nem ázott száraz széna a legcsodálatosabb eledel telen a marháknak, lovaknak, egyéb kérődzőknek, s nem csodálom azt sem, ha a szénapadlások bódító illatában annyi „szerelemgyerek” fogant annakidején, falun, így Pócspetriben is!

A „Csikóst” szinte mértanilag megfelelve, egy szekérút vágott át nyugati irányba, amin gyalogosan legalább jó félórával hamarabb odaértünk a téesztelepre, mint körbe, az aszfaltúton.

A parasztszekerek is gyakran jártak erre, még akkor is, ha az út legelején át kellett vágniuk a kis patakocskán, egy e célra kialakított, vagy inkább kitaposott „gázlón”.

Ez a „gázló” egy merőlegesen körülbelül négy méter széles, és (hogy nagyon mély ne legyen) tíz méter hosszú, lapos része volt a patakmedernek. Természetesen állt benne a víz még nyáron is, így nem messze tőle egy fapalló is le volt fektetve, amin a gyalogosok kelhettek át száraz lábbal. A „gázló” ezzel a kialakításával tulajdonképpen elsimította a patak két oldalán magasra halmozott gátat, ezért a tavaszi olvadáskor, vagy nagy esőzésekkel a „Csikós” lába rögzítve vízben állott. Még a patakparti káka, sás és nád torzsa sem tudta megakadályozni, hogy kiöntsön a rétre.

Mondanom sem kell, madárparadicsom alakult ki így

hamarosan a tocsogókban, a magas fűszálak között.

Bíbicek, gólyák, vadkacsák, énekesmadarak repkedtek állandóan fejünk körül, ha erre jártunk.

Édesanyámmal keltünk át egyszer gyalogosan a „Csikóson”, a patakon át a „háztájiba” kapálni. Pacsirta dalolt az égen, vad, még tavaszi zöldben pompázott a rét, s én a kis gyereklábammal poroszkáltam anyám után el-elcsavarogva.

Egyszer csak alig az orrom előtt repült fel egy fácán, s ahol madár van, ott fészek is kell legyen. Nosza, meg is kerestem! Hét fécántojás lapult a fű között, aztán a zsebeimben, már majdnem teljes volt a fészekalj, de bevallom, kiraboltam. Hazavittem a tojásokat, s megkértem anyámat, süsse meg nekem. Aki még nem evett jót, olyan rántottát kívánok neki!

A kis patak gyermeki lelkünket nevelte is. Erkölcse, összefogásra, csapattá szerveződésre.

Történt egyszer ugyanis, hogy egy esős nyáron egy „Csikóson” átszekerező gazda nehézségre rakta a szekerét.

A patak gázlója aztán megfogta. Úgy leült az a szekér a felázott mederben, hogy se ide, se oda, a ló is csak toporzékolt tehetetlenségében. Húzta volna, de nem bírta. Habot vert patáival, sáros habot. No, a mérges gazda aztán elővette az ustorát, s adott neki!

A saját tehetetlenségét a lován verte le, de olyan kegyetlenül, hogy először csak mi, gyerekek dörgöltük bátran az orra alá, hogy ezt nem szabad, aztán a k e s e r v e s

lőnyerítés és a gazda kiabálása odahívta a felnőttteket is. Ők már nem voltak olyan angyallelkűek a gazdával, meg-mondták neki egyenesen a szemébe, hogy mit és hová veregessen!

Közös erővel kirángattuk a szekeret a gázló sarából, de az a gazda még nagyon sokáig sáros maradt az emberek előtt! Mi magunk pedig megszerettük a lovat, s meggyűlöltük az állatot kíntól.

A patak medrében általában nyáron is legalább térdig érő víz folydogált. Elég volt ez ahhoz, hogy a kétéltűek, hüllők, rovarok százait-ezreit táplálja. Itt fogtam először kecskebékát a kezembe, itt ragadt nádaly először a lábamra, itt sikerült csikot fognom kosárral, és itt ijedtem halálra a vízisiklótól.

Halvány emlékeimben felfelbukkan egy-egy mocsári teknős képe is, de arra már nem merném letenni a nagy esküt, hogy az is élt benne.

A fűzfák viszont ott hajbókoltak partján, és olyan, de olyan fűzfasípot lehetett „kerekíteni” ágaikból, hogy csak úgy zengett a falu, ha rákezdett a füttyülésre a soktagú „banda”, a barátaim és én magam.

Ugyancsak a patak medrét követve juthattunk el a falu temetőjéhez is a legrövidebb úton. A temetőbe járás így válhatott gyerekkorom egyik kiemelkedő élményévé, hiszen amíg kiértünk a temetőbe apám sírjához, annyi látnivaló csábított lemaradásra, hogy anyám nem győzte a „gyere már fiam”-okat.

A temető felé a patak a „Páskom” nevű rétre érkezett.

A „Páskom” egy hatalmas sík

terület volt akkor, ahol ugyancsak a gulya legelt, már, amíg volt gulya.

A patak itt is óriási területeket tudott előnteni mikor nagy esőzések voltak, ilyenkor akár egy tenger, akkora lett a „Páskom”.

Elcsentük otthonról a fa mosóteknőket, s kineveztük azonnal magunkat kalózkodnak, vérszomjas harcosoknak, akik előtt egy cél lebeg, behajózni a hatalmas tengert, s uralmunk alá hajtani a rajta csónakázó bikficeket.

Persze voltak „szerencsétlenségek” is, amikor egy-egy fateknő léket kapott, vagy kiesett a dugó belőle, vagy csak egyszerűen szerencsétlenül evezett a gazdája. Ilyenkor a harcosok „bokáig süllyedtek a feneketlen sárba”, azaz egyszerűen felálltak a vízben, nyakig húzták fel a lecsúszott klottgatyájukat, visszaültek a hajójukba, s veztek tovább.

Ebben a „feneketlen” tengerben úsztam először, illetve, ha igazat akarok mondani, csak a sáros vizet nyeldekelttem. Nem zavart senkit, hogy Kispetri összes libája is ide járt úszni, s bizony néha zöldellt a víz mögöttük!

Talán ennek a tápanyagokban gazdag víznek is volt köszönhető, hogy a mélyebb részekben itt már kárászok, keszegek éltek, amikből vesszőbotunkkal sokat levegőre hoztunk.

A „Páskom” adta a petri cigányok pénzkereseti lehetőségeit is. Innen származott ugyanis a falu majd összes házának alapanyagául szolgáló vályog, amit mély gödrökből kitermelt agyagos földből, szalma vagy szénapelyvából, és természetesen a patak vizéből gyúrtak, for-

máztak, majd a „Páskom” sík területein szétrakva a napon szárítottak.

Néhány fillért kértek a régi időben darabjáért, de mivel sok ezer kellett egy házhoz, tisztos fizetést hozott a cigánycsaládoknak.

Nem beszélve arról, hogy az általuk vetett vályogból épített házhoz később is visszajárhattak „kéregetni”, s egy háziasszony sem zavarta őket.

Anyám is sorra adogatta nekik a szalonnát, a kenyeret, a babot, a zsírt, mígnem kihalt az utolsó vályogvető generáció.

A „tégla-kor”, meg a „géptej” pedig a halálát jelentette a „Páskomnak” is.

Nekünk, a „cseresieknek” valamiféle határt jelentett a patakon átfelülő kis híd, ami szétválasztotta a „Csikóst” és a „Páskomot”.

Onnantól kicsit idegennek éreztük magunkat, nem is jártunk gyakran arrafelé játszani! No, meg hogy őszinte legyek, féltem arra járni a híd alatt fészkelő vándorpatkány miatt.

A „Csikóst” nedves őzökön szinte teljesen elöntötte a víz. Mivel eleve mélyen fekvő részen terült el, így a kiöntött vizet nem tudta gyorsan eltüntetni, ezért gyakran egész télen megmaradt a vízfelület, természetes korszolypályát adva nekünk, gyerekeknek. Miután „beállt” a jég, már egy-két centis vastagságúra is rámehtünk, hiszen a víz mélysége eleve nem volt több tíz-húsz centinél. Ha hó esett rá, először közös munkával megta-
karítottuk, kijelöltük a pályát, és magunk faragta botokkal kergettük a rongylabdát.

Még nem tudtuk azt, hogy modernebb eszközökkel játszva ezt jégkorongozásnak hívják.

Volt egy fröcsitalpú cipőm. Illetve Egy fröcsitalpú cipőm volt, ami a kislábujjamból már kilukadt. Mégis ebben jártam télen iskolába, mert hazafelé ez csúszott a legjobban a „Csikós” jegén.

Délnyugat felé, a Nyíregyházát Nyírbátorral összekötő út felé igazi vadvilágon keresztül lehetett gyalogosan eljutni.

Miért jártunk hát arra?- kérdezhetik joggal.

Mivel a gépi-, és nagy tagokba való szövetkezeti művelést a föld adottsága (vizes, fás, fűzes, nádasokkal tarkított részek) nem tette lehetővé, ezért itt mérték ki a téesztagoknak a rendes járandóságát, a „háztájit”.

Ez a bevitt értéktől, illetve a végzett munka fontosságától függően egy-két hold volt csupán, ám az okosan megművelve, ellátta az egész családot kukoricával (így hússal is), tökkel, babbal, napraforgóval.

Zécsi várnak hívtuk ezt a területet, ahol a patakunk olyan fekete földet öntözött, amelyet Debrecen környékén látni!

A főúton túl már a Kislétaiaké volt a terület, de az út menti

még vadabb területek eleve kizárták, hogy arra is földet mérjenek. Sokat jártunk gyalogosan a háztájiba dolgozni anyámmal, útközben alig győztük kerülgetni a tocsgókat, vízállásokat, gödöröket.

Mire kiértünk, már annyira fáradt voltam sokszor, hogy azt lestem, hogyan tudnám elbliccelni a munkát. Egyszer anyám kapája hatalmasat döndült a földben, ahogy belevágta. Úgy megijedtünk mindketten, hogy azonnal hazaindultunk. A legenda szerint a valahai földvár, az Ercsi vár kincseiből, régiségeiből találtak a gazdák a szántás, kapálás alatt, de hogy nekünk miért nem kellett a kincs, máig sem értem.

Talán a megtalálókra nem hoztak szerencsét a tárgyak? Sokat gondolkodtam, vissza kellene menni, és megnézni, mi volt az a döndülő hang, de a babonás legendáktól való félelmem ebben megakadályozott.

Megelégedtem hát a varjúfészkek kiszedésével, a nyúlfiak elfogásával, és a terményt ősszel hazaszállító szekérszörgésével.

Fenntebbieket nem azért mondtam el, hogy kontrasztosak legyenek a most következő soraim, hanem csak azért, merthogy így volt.

Az én gyerekkorom volt, Pócspetri vize volt. Volt.

Már jó húsz éve elköltöztem szülőfalumból, így amikor hazamegyek, erősebben látom azt, mi változott.

Valaha hatalmasnak tűnt itt minden. Hosszú, beláthatatlanul hosszú utcák, akár több órás távolságok, és hatalmas terek jelentették nekem Pócspetrit.

Mára minden összezsugorodott. Karnyújtásnyira van a temető a „Cserétől”, és szinte összenőtt a szomszéd faluval, bocsánat, várossal, Mária-póccsal.

Hogy mi lett a „Páskomból”? Feltöltötték gödreit, talajegyengetés után utcasorok, házak állnak rajta. Mivel a víz egyre fogy, (észre kellene már vennünk végre!) ma már az egykori szűk kis patakmeder is el tudja vezetni.

Ha nem, hát akkor a temető előtti nyárfást önti el, s a nyárfák árnyékában nem terem más, csak a vérszívók nemzetsége, a szúnyogok.

A „Csikós” egykor vadvilágtól hemzsegő területe is domesztikálva lett. A patakot alig látja már az arra járó, mert eltakarják a gazdasági épületek, a vállalkozások üzemsarnokai.

Kispetri és Pócspetri teljesen összenőtt, az egykori gyalogutakat benőtte az aszfalt, most már mindig száraz lábbal lehet eljutni a „közös” felé.

Pócspetrinek volt egy vize! Vajon a mai gyerekek is olyan élmények hatása alatt nőnek emberré, amikben nekünk volt részünk annakidején?

Nem várok választ.

Maguknak feleljenek!

Bejegyezte:

Karaffa Gyula ,,

Pócspetri Önkormányzat Hírlevele

Felelős kiadó: Tamás György

www.pocspetri.hu

pmhpocspetri@gmail.com

Főszerkesztő: IGFK

kovjanek@gmail.com